

WISLAWA SZYMBORSKA

Lót asszonya

Állítólag kíváncsiságból néztem hátra.
 De más is lehetett az oka, nem csupán kíváncsiság.
 Fájt a szívem az ezüstitálamért, miatta néztem hátra.
 Véletlenül, amikor szandálom szíját megkötöttem.
 Hogy ne a férjem, Lót igazságos
 tarkóját nézzem folyton.
 Mert hirtelen úgy éreztem, biztos: ha meghalnék, ő meg sem állna.
 Az alázatosak engedetlensége készítetett rá.
 Figyeltem, üldözőink jönnek-e.
 A csend miatt: reméltem, hátha meggondolta magát az Isten.
 Két leányunk már eltűnt a domb mögött.
 Megéreztem az öregségemet. Az eltávolodást.
 A vándorlás hívságát. Elálmosodtam.
 Batyumat letettem a földre, akkor néztem hátra.
 Félttem, hova léphetnék: azért néztem hátra.
 Ösvényemen kígyók tűntek föl,
 pókok, mezei egerek, keselyűfiókák.
 Már sem a jó, sem a rossz – hanem minden létező élőlény
 kúszott és ugrált csoportosan, riadtan.
 Magányos voltam, azért néztem hátra.
 Szégyelltem, hogy loppal menekülök.
 Kiáltani akartam, visszatérni.
 Vagy csupán mikor szél kerekedett,
 kibontotta a hajam, föltúrte ruhámat.
 Úgy éreztem, meglátták Szodoma faláról
 és harsány nevetésre fakadnak, újra meg újra.
 Hátranéztem, mert haragudtam rájuk.
 Hogy veszünk látványával szemem jóllakassam.
 Mindazért, amit eddig elmondtam, néztem hátra.
 Nem jószántamból néztem hátra.
 Csak a szikla fordult meg ugatva lábam alatt.

Az irodalmi Nobel-díjat 1996-ban Wislawa Szymborska kapta költészete elismeréséül. Ezzel a verssel – melyet először 1981 júniusában, krakkói összeállításunkban közöltünk – köszöntjük a lengyel költőnőt.

Egy hasadék vágta el hirtelen az utam.
 Hőrcsög kocogott az út mentén, két lábon toporogva.
 És akkor mind a ketten visszaneztünk.
 Nem, nem. Én továbbfutottam,
 kúsztam és fel-felszöktem,
 míglen sötétség zúdult le az égből,
 forró kavics és halott madarak.
 Lélegzet fogytán forogtam egy helyben.
 Ha valaki meglátja, azt hiszi: táncolok.
 Nincs kizárva, hogy szemem nyitva volt.
 Lehet, hogy arccal a város felé fordulva buktam el.

(KERÉNYI GRÁCIA fordítása)

